

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: O GUd! hvad est du meer end skiøn,

Citation: Brorson, Hans Adolph: "O GUd! hvad est du meer end skiøn," i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951, 1951-56, s. 199*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid102653/facsimile.pdf> (tilgået 13. juni 2021)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

DEN ANDEN DEEL,
TROENS GRUND.
FØRSTE PART.

1. Om Guds Væsen og Egenskaber.

Nr. 71.

Mel. Af Høyheden oprunden er.

O GUD! hvad est du meer end skjøn,
O du GUD Fader, og GUDS Søn,
Og Hellig Aand tillige,
Hvor deylig er din thrones pragt,
Hvor vældig er dit scepters magt,
Hvor evig er dit rige,
Hvor got
Dit slot,
Hvor retfærdig,
Hellig, værdig,
Fuld af naade
Findes din regjerings maade!

2. At du est herlig, høyt og stor,
Den vide himmel, brede jord
Og dybe hav betegne,
Det alt er kun en draabe vand.
Ja neppe som et sole-gran
Udi din haand at regne,
Og du
Dog nu
Her i tiden
Mig, en liden
Askebolig,
Søger, elsker, favner trolig.

Nr. 71. *EJ¹⁻²*. 1, 8: *evig| evigt EJ¹*. 1, 12: *regjerings| Regerungs E*.

Troens grund| grundlaget for troen.

Nr. 71. Original. 1, 1: *høud| hvor*. — 2, 4-5: *Es. 40, 15*. — 2, 5: *sole-gran| støvgræs*, som man ser det i sollyset.

3. Men er det ey en skændig ting, 138
 Den største part saa blind omkring
 I denne verden vanker?
 Man seer din skabning daglig paa,
 Dog seer man, som man ikke saae,
 Og gaaer i andre tanker.
 Ild, vand,
 Luft, sand,
 Soel og stjerne,
 Hver en kjerne,
 Hver en draabe
 HErrens herlighed udraabe.

4. I ordet kand jeg see dig ind
 Udi dit hierte-milde sind
 Og store naades rige,
 Jeg seer en bundløs kjerlighed,
 Jo meer jeg seer, jo mindre veed
 Jeg, hvad jeg meer skal sige.
 Ach min
 GUD, din
 Overmaade
 Store naade
 Er saa megen,
 Al du derved est min egen.

5. Du est min egen, søde GUD,
 Hvor vilde jeg det raabe ud,
 Om jeg kun havde evne,
 Dog er det sukker i min mund,
 Og hiertens fryd i sielens grund,
 Naar jeg dig kun kand nævne,
 Hvad vil
 Der til
 Os da flyde
 Lyst at nyde,

3, 5: Mt. 18, 18. — 5, 7-12. Meningen er: hvor vil der tilflyde os lyst til at nyde (synet), når vi engang skal se dig fuldtud! — 5, 7: hvad] hver.

Naar vi skulde
Eengang see dig ret til fulde!

6. Jeg seer dig, o! jeg seer dig ret,
Jeg smager dig, og bliver mæt,
i troen jeg dig eyer,
Dog alt det, som jeg om dig veed,
Imod den kundskabs herlighed
Saa gol som intet veyer,
Som hist
Jeg vist
Skal fornemme,
Naar jeg hiemme
Og til stede
Hos min GUD kand staac med glæde.

139

7. Da skal jeg ret for alvor see
Din Guddoms ære i de tre
Livsaligste personer.
Hvor vil jeg, ja hvor vil jeg see,
Naar dine øyne ad mig lee,
Og naar din haand mig kroner.
O! hvor
Du jord
Ad mig stinker,
Naar jeg blinker
Med mit øye
Op mod HERrens himles høye.

8. Op! op! min siel fra denne jord
Til GUD, som hist i lyset boer,
Hvor alle engler vrimle,
Hvor alle helgens synge-fryd

6,1: *of jeg seer* og *jeg seer* *EL 2. 7,4*; *hvor vil jeg, ja hvor vil jeg see*; *hvor vil jeg da, hvor vil jeg see* *21-2*. 8,4: *synge fryd* | *Sünge Frygd E*.

5,11: *skulde* = *skulle* = *skal*. — 6,7: *som* går tilbage på *den kundskabs herlighed* i l. 5. — 7,6; 2. Tim. 4,8; Joh. Ab. 2,10, hvor de ældre oversættelser havde *»kroner i steden for »krans«*; Brorson ved for øvrigt godt, at ordet betyder *»krans«*, se nr. 68, l. 5. — 7,9: *ad mig stinker* er mig modbydelig. — 7,10-12: Ved at se op mod himlens herlighed blinker han med øjet, som når man ser mod solen. — 8,4-6: Joh. Ab. 14,2-3.

Slaaer an som stærke tordens lyd
 I alle himles himle,
 Hvor hver
 I sær
 Kaster kronen
 Hen for thronen,
 Og tilhaabe
 Hellig mod hverandre raabe.

9. O! hvem der dog var engle-klæd,
 Og kunde giøre selskab med
 De blide Seraphiner,
 Som frydens gyldne harper slaac,
 Og op i alle toner gaee
 Med himmel-synge-miner.
 Nu plaa
 God naa
 Hermed siges
 Verdens riges
 Myre-tue,
 Jeg vil op, min GUD at skue.

Nr. 72.

Mat. Christus kom selv til Jordens roed.

O dyre siel! opmuntre dig,
 Med andagt at betragte,
 Hvor GUD har aabenbaeret sig,
 Hvor høyt man ham skal agte,
 At hand i frydens paradiis

8, 5: slaer] slaer E. 8, 11: tilhaabe] tilhøbe J¹⁻⁷. 9, 4: harper] harpe J¹⁻⁷. 9, 6:
 synge] sange K.
 Nr. 72. EM¹⁻⁷.

8, 5: slaer] an] om at begynde harpespillet. Joh. Ab. 14, 2-3, jfr. nr. 107, 11, 2; 268,
 1, 3, 7. — 8, 7-10: Job. Ab. 4, 10. — 8, 12: Es. 6, 3; Job. Ab. 4, 8. — 9, 3: Es. 6, 2. —
 9, 6: himmel-synge-miner] bisonnelsk udtryk under sorgen — 9, 7: plaa] fuldstæn-
 dig. — 8, 11: jfr. nr. 57, 2, 3.

Nr. 72. Oversættelse. O meine seel, erhebe dich, D. Dencke? J. Gosenius?, Schr.
 s. 293. En salme om Guds egenskaber.